

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PASAT, ELENA

Fabule / Elena Pasat ; il. de Alexia Udriște. - București, 2017

ISBN 978-973-0-25670-3

Elena Pasat

FABULE

ilustrații de Alexia Udriște

Ghid pentru părinți

Strângeți puiul în brațe și citiți textul respectând
semnele de punctuație.

Fiți actori!

Copiii se amuză grozav când își văd părinții lătrând,
cotcodăcind sau mieunând ca pisicuțele din fabule.

Urmăriți ilustrațiile și încurajați copilul
să răspundă la întrebările de mai jos:

- Dacă ai fi tu însuși un ilustrator ce elemente ai adăuga în imagine?
- În ce culori ai îmbrăca tu ariciul simpatic sau iepurele grăbit?
- Vrei să încercăm să desenăm și noi o veveriță, o pisicuță...?

Încheiați ora de lectură întrebând copilul:

- Ce ne învață această fabulă?
- Ai fost și tu în situația puiului de vulpe, spiridușului...?
- Cum crezi că s-a simțit ariciul? Dar veverița?
- Ce sfaturi ai da personajelor din aceste fabule?

Lacomul mai mult pierde decât câștigă

Îl cunoașteți pe Sprintenel? E un iepuraș absolut adorabil. Are ochi mici și jucăuși, blăniță moale cenușie, o codiță flaușată și două urechiușe zurlii înmuiate în spumă de lapte.

Sprintenel se înțelege bine cu toată lumea, mai puțin cu burtica lui care veșnic cere de mâncare.

„*Brrr, brrrrrrr...*” e un sunet de alarmă care vine din burtică și care îl chinuie pe Sprintenel de cel puțin trei ori pe zi. Alarma se oprește la prima îmbucătură de varză proaspătă și mere roșii, sau când dă de gustul desertului preferat: morcoviorii dulci și portocalii.

Într-o dimineață norocoasă, crezuse Sprintenel, a descoperit la marginea pădurii o grădină plină cu legume. Iepurașul nu a stat mult pe gânduri și s-a strecurat pe sub gardul grădinii de vis.

- *Morcovioooooori!* a exclamat pofticios Sprintenel. Cât ai clipi, iepurașul smulse câțiva morcovi și o luă la fugă. Gâfâind numără morcovii ...1, 2, 3.... 5.

Altădată cinci i-ar fi părut un număr foarte mare, dar nu și acum, când lăsa în urmă o grădină în care erau o sută, sau poate chiar trei sute de morcovi.

Sprintenel făcu cale îtoarsă. Își umplu buzunarele, puse câțiva morcovi și în glugă, când deodată,

auzi trei împușcături...*pah, pah, pah!*

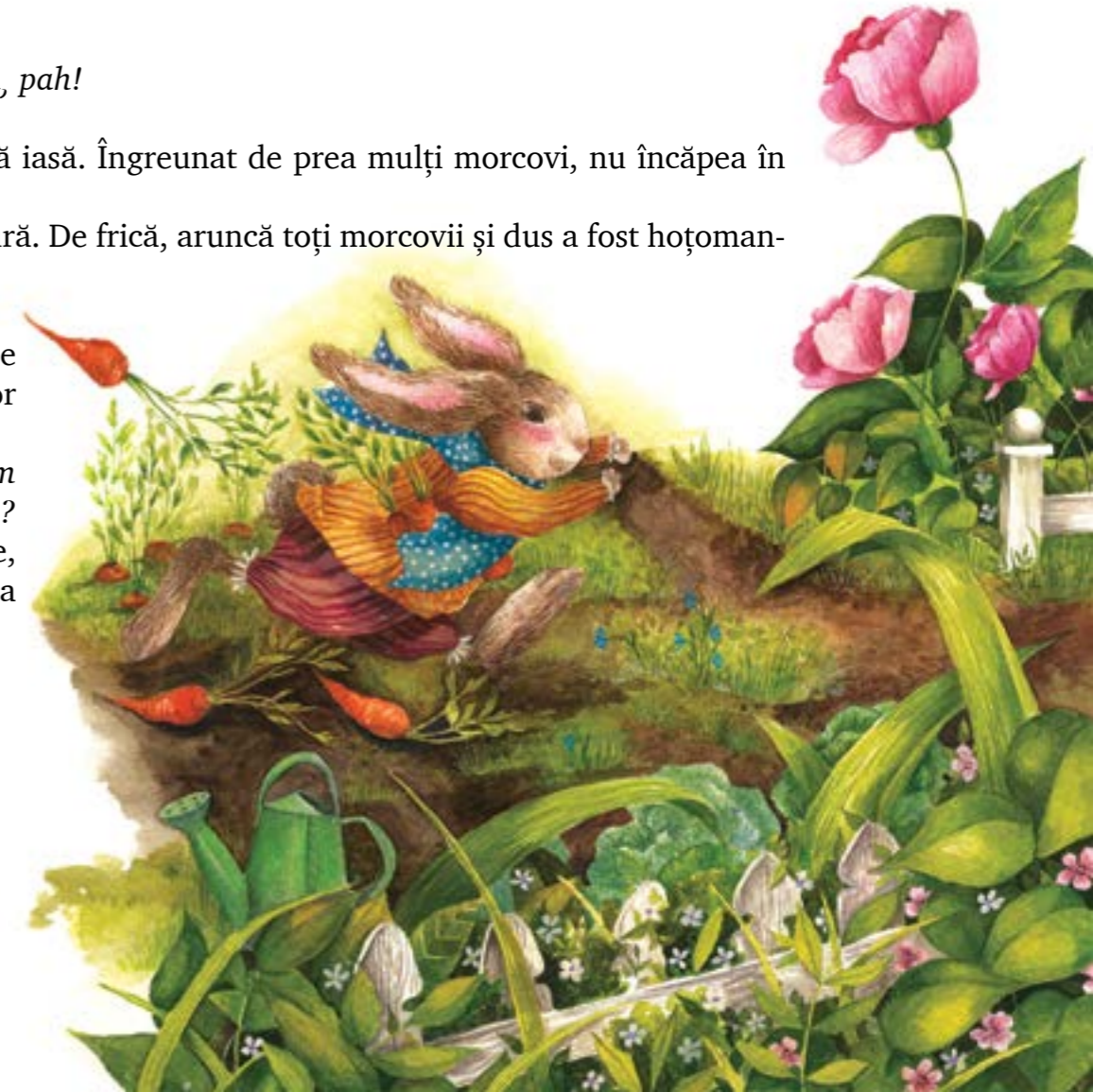
Țuști sub gard, dar nu izbuti să iasă. Îngreunat de prea mulți morcovi, nu încăpea în gaura prin care intrase.

”*Pah*”...se mai auzi o împușcătură. De frică, aruncă toți morcovii și dus a fost hoțomanul pofticios.

Ghemuit în vizuină Sprintenel se gândi că și un singur morcovior ar fi potolit burtica lui agitată.

- *Oare de ce nu m-am mulțumit cu cei cinci morcoviori?*

- *Brrr, brrrrrr,* din păcate, burtica nu cunoștea răspunsul la această întrebare.

Exemplul este cel mai bun învățător

Adeseori prietenii se leagă în condiții ciudate, chiar atunci când nu te aștepti. Așa s-a întâmplat și cu personajele acestei fabule.

Un om bun își lucra pământul de ani de zile alături de un cal înțelept și devotat. Omul știa că se putea baza pe animalul său, fie ploaie, fie vânt. Mergeau în câmp și munceau din zori până la apusul soarelui. Calul știa și el că orice i s-ar întâmpla stăpânul îi va fi alături, îl va îngriji, îl va încuraja și întodeauna va găsi pentru el o bucată de zăhărel la fundul buzunarelor prăfuite.

Într-o după amiază, calul se odihnea liniștit la umbra unui nuc. Un zgomot ciudat l-a făcut să-și ciulească urechile. Un pui de vulpe încerca să prindă coada calului preocupată să alunge muștele. Calul îl lăsa să se joace până observă că micuțul înghițea insectele.

- *Ți-e foame?* întrebă bătrânul cal.

- *Da, îmi bâzâie burtica mai tare ca muștele. Știi cumva unde pot face rost de o găinușă? Am auzit că nu departe e satul.*

- *Într-adevăr, nu e departe, dar dacă dai buzna în coteț riști să te alegi nu doar cu o găinușă, ci și cu o bătaie zdravă.*

- *Păi și atunci cum fac, mor de foame?* întrebă derutat puiul de vulpe.

- *Cine muncește nu moare de foame.*

- *Ce înseamnă să muncești? Eu știu doar ce m-a învățat mama: să stau la pândă, să mă furișez, să mint, să fur ouă din cuibar, a zis puiul de vulpe lingându-se pe boticul mic și umed.*

- *Să muncești înseamnă să faci un lucru bun și să-ți câștigi cinstit hrana.*

- *Oare aș putea face și eu asta?* a întrebat curios puiul de vulpe.

- *Nu știi până nu încerci! Voi vorbi cu stăpânul meu, poate reușește să te ajute.*

Omul a luat puiul de vulpe în grija lui. Astfel când mergeau la muncă, calul ara pământul, iar puiul de vulpe vâna șoarecii de câmp care puteau distruge recolta omului.

Pentru munca lui, micuțul din pădure primea cârniță și un culcuș cald și moale.

Puiul de vulpe abia acum înțelese ce înseamnă să-ți câștigi cinstit hrana și în sinea lui știa că dacă nu ar fi fost calul cel bătrân și înțelept această lecție ar fi putut rămâne necunoscută pentru el.

Paza bună trece primejdia rea

Cârcotașii spun că pisicile sunt leneșe. Tind să cred că spun asta fiindcă nu sunt bine informați. E adevărat că pare mult să dormi treisprezece ore pe zi, dar ceea ce nu știi ei e că în comparație cu oamenii sau câinii, noi, pisicile, petrecem multe ore în așa numitul „somn de veghe”. Noi dormim cu ochii pe jumătate, sau în totalitate deschiși. Practic, suntem mereu atente la ce se petrece în jurul nostru, și deci putem acționa în orice clipă.

De fapt, noi suntem foarte active. Suntem gimnaste nemaipomenite, dar ce jucătoare de fotbal suntem! Nu mai zic că eu și prietenele mele facem show pe role!

- *Alisa!* interveni o voce răgușită, să nu uiți să-ți pui casca și protecțiile pentru lăbuțe!
- *Buni, eu stau foarte bine pe role, nu mai sunt o bebelușă!*
- *Te rog mult, insistă bunica*

îngrijorată.

- Bine, bine, a răspuns Alisa dând ochii peste cap, obosită și plictisită de observațiile adulților.

Alisa își luă echipamentul și plecă în parc, unde prietenele ei deja exersau câteva scheme noi.

- *Vai, ce scheme! Fetelor, vin și eu!*
- *Grăbește-te!* i-au răspuns pisicile

entuziasmate.

Alisa își puse rolele în picioare și zbură pe pistă. Era mult prea nerăbdătoare să încerce noua piruetă, nu avea timp de protecții.

- *Unu, doi, trei șiii...*

Alisa făcuse o piruetă splendidă în aer, dar a avut o aterizare nereușită.

- *Alisa, ești bine?* au întrebat-o îngrijorate prietenele.
- *Nu știi! Mă cam dor lăbuțele din față.*
- *Te poți ridica sau te ajutăm noi?*

Pisicuța încercă să se ridice, dar nu reuși, o dorea prea tare. Prietenele au luat-o în brațe și au dus-o acasă.

- *Îmi pare rău! Ar fi trebuit să te ascult!*

- *Offf, nu ascuți tu când bătrâna te învață că paza bună trece primejdia grea! Zi-mi, cât îți lua să pui protecțiile? Oare nu puteai aștepta două minute?*

- *Iartă-mă, buni!* a zis Alisa cu ochii în lacrimi.

Bunica își îngriji nepoțica. Îi bandajă lăbuțele și-i făcu lăptic cald cu miere.

- *Noroc că noi, pisicile, avem nouă vieți! Nu-i așa? s-a gândit Alisa cea optimistă.*

- *Mare noroc!* Răspunse bunica, zâmbind cu blândețe.

Unde-i unul, nu-i putere Unde-s mulți, puterea crește

În serile lungi și calde de vară balta devine un loc de pelerinaj pentru rățuște, broscuțe, peștișori, libelule. Animalele sărbătoresc, cântă, dansează, se joacă și chiar organizează concursuri. Nimeni nu știe când are loc acest concurs, cât durează sau cine sunt concurenții, dar toți sunt curioși să cunoască câștigătorul.

- *Vocea mea este atât de frumoasă și atât de puternică! Trilul meu se aude de departe și toată lumea mă admiră!* a zis o privighetoare mândră de talentul său.

- *Să știi că și eu am o voce puternică!* a răspuns, pe un ton ambițios, o broscuță verde și pistriuată.

- *De când se laudă broaștele cu vocea lor?*

- *Nu mă crezi? Bineee, atunci să facem un concurs! Cine pierde primește cinci bobârnace, iar cine câștigă, o porție mare de insecte la grătar.*

- *S-a făcut!* a zis pasărea hotărâtă.

- *Să înceapă concursul!* a exclamat cu mult entuziasm broscuța.

- *Do, mi, sol, mi doooooo!* Privighetoarea cântă și în jur se lăsă liniște. Vocea ei dulce și suavă fermecă balta, iar oamenii din parc s-au oprit din mers, întrebându-se de unde vin aceste sunete cristaline.

- *Acum e rândul meu! Oaaac, oac, oaaac!*

- *Nu te aude nimeni, poate e cazul să îți încălzești un pic vocea!* a râs privighetoarea.

Broscuța mai încercă o dată și toți din jur au rămas muți la auzul unui orăcăit asurzitor, care întrecuse chiar și claxoanele din oraș.

- *Ce-a fost asta? a întrebat mirată privighetoare.*

- *Corul broaștelor!* a răspuns încântată mica vedetă. *Poate de una singură nu aș fi putut să te înving, dar cu ajutorul pritenelor mele am reușit! Victorie!*

Privighetoarea oftă și începu numărătorea:

- *Un bobârnac, două, trei...*

Minciuna are picioare scurte

Mâncarea sănătoasă nu este întodeauna și cea mai gustoasă, dar așa se face de când lumea. Atunci când ești mic trebuie să asculți de cei mari și dacă cei mari mi-au pus în farfurie broccoli, nu prea am de ales. De la atâtea andive și spanac, mazăre și broccoli, uneori mi se face verde nu doar stomacul, ci și în fața ochilor.

Credeți că nu am încercat să mă revolt? Am încercat!...dar vine mama cu argumente „antioxidanți, vitamine, fibre, calciu, bla, bla, bla”. Of! oare când o să ma fac și eu băiat mare? se întreba visător Nicușor.

Totuși, dura prea mult până se făcea el mare, și pentru că nu era dispus să îndure atâta timp această nedreptate cu mâncarea, s-a gândit să rezolve altfel problema. Cum? Foarte simplu!

Îndesa în buzunare mazărea și o zbughea în grădină, unde făcea o groapă mică și scăpa de „dovezi”.

Așa făcu o zi, două, ba chiar trecu o săptămână până când mama îl chemă în grădina din spatele curții.

- *Nicușor, mamă, cum te-ai făcut tu mare grădinar?* întrebă mama cu o voce caldă, presărată cu un strop de ironie.

- *Eu? Grădinar?* întrebă Nicușor confuz.

- *Tu, tu!* îi răspunse mama arătând către tufele de mazăre crescute toate în același loc, gata, gata să înflorească.

- *Păi, eu...*

- *Păi tu crezi că mă poți păcăli așa ușor?*

- *Îmi pare rău, mami, am greșit!*

- *Mă miram eu cum încap atâtea porții duble într-un stomăcel atât de mic!?* întrebă mama care îl luase la gâdilat pe băiatul ei deștept.

Prețuiește ceea ce ai și vei fi fericit

La Zoo, viața pare monotonă. Animalele dorm, mănâncă, dorm și iar mănâncă. În orele de vârf, pozează pentru vizitatori și cam atât. Să nu exagerăm, uneori se întâmplă și lucruri amuzante. Astăzi puiul de vulpe a petrecut două ore alergându-și codița, iar puiul de leu încă de dimineață se tot hârâie cu un os. Pasărea Flamingo dă din aripi răspândind în aer praf magic de culoare roz, iar un șoarece mic și gri pendulează în ciocul bufniței (*numită științific Bubo-bubo*).

În capăt de tot, într-o cușcă spațioasă, printre babuini, giboni și cimpanzei locuiește o maimuță urlătoare. Aceasta a ajuns o vedetă printre animale din două motive: unul este că se face auzită relativ ușor, lucru sugerat și de numele primatului. Al doilea motiv ar fi că este singurul animal care încă visează la palmieri, banane și liane:

*„Uța, uța pe liane,
Palmieri, nuci și banane,
Cor pestriț de papagali
Asta viață, colț de rai!”*

Maimuțica își imagina că într-o zi va fi liberă și atunci totul va fi exact cum își dorește. Se uita la zidul înalt și trăia cu convingerea că viața după gardul grădinii zoologice are alt gust, alt miros,

altă culoare.

Într-adevăr, când a evadat a cunoscut o viață altfel, dar nu semăna deloc cu viața din visele ei. În loc să se bucure de corul papagalilor, a fost speriată de corul claxoanelor. Și ce mirată a fost să vadă că din pământ cresc stâlpi cu felinare, și nicidecum bananieri cu fructe mari și coapte. În libertate, maimuțica se simți mai singuratică decât în cușca ei de la Zoo. Oamenii care obișnuiau să facă poze cu ea, acum treceau grăbiți pe lângă, fiind cu ochii la semafoare sau mașini, și doar copiii îi mai aruncau, din când în când, câte-o privire jucăușă.

Dintr-o dată, singurul lucru la care visa maimuțica urlătoare a fost să ajungă din nou în cușca ei și să-și salute vecinii, acele cămile mari și plictisite care o ascultau fără să o întrerupă vreodată. Visa să urce din nou în leagănul ei mic și scârțâitor și abia aștepta să sară pe umărul bătrânului îngrijitor care îi aducea zilnic banane, poate că nu cele mai dulci și poate că nu cele mai coapte, dar adevărul e că pe stâlpii

Vorba multă, sărăcia omului

Ionuț este un băiețel isteț și veșnic preocupat să descopere lumea animalelor. La cei zece ani ai săi, a inventat o aplicație care are rolul de traducător. Cu ajutorul acestei aplicații, oamenii pot înțelege câineasca, motăneasca și păsăreasca.

„Apropo de păsări, știați că ciorile sunt cele mai inteligente păsări din lume? Nu doar cele mai inteligente, dar și cele mai sociabile! Din dorința de a comunica, ciorile clocesc în colonii care pot atinge mii de exemplare. Hmmm, oare despre ce vorbesc ciorile între ele? Despre vreme, recoltă și alte animale? se întrebă micul cercetaș. Haideți să aflăm!”

Ionuț își luă rucsacul pentru expediții și porni în căutarea ciorilor. Nu a mers mult, că a și dat peste două ciori negre cuibărite între firele unui stâlp de beton. Ca un adevărat explorator, se furișă după un tufiș, deschise aplicația, își puse căștile și luă pixul în mână. Era gata să ia notițe.

- Doamne, ce căldură! se văita una dintre ciori.
- Au anunțat cod portocaliu de caniculă pentru toată săptămâna! replică cealaltă cioară.
- Subiectul meteo - bifat! șopti Ionuț entuziasmat.
- Mă îngrijorează aceste schimbări de temperatură! Verile devin din ce în ce mai secetoase!
- Privește în jur! Ce vezi? Mașini și betoane! Dioxidul de carbon emis de vehicule și defrișarea pădurilor sunt cauzele principale ale încălzirii globale.
- E grav ce se întâmplă! Uită-te la noi! Ne-am aciuat într-un ghem de cabluri! În ziua de azi e un lux să-ți faci cuibul în copac.
- Am auzit că și vecina ta și-a mutat cuibul. E adevărat?

- Bineînțeles! Și-a luat puii și a plecat din țară. Are o fetiță foarte deșteaptă și un băiețel foarte ambițios – a ieșit primul în cursa națională de zbor.
- Nu mai zice! se miră cioara. Parcă ieri aveau trupul golaș, iar astăzi îmi zici că sunt mari
- Nu știi că puii străinilor cresc repede? Astăzi îi vezi în scutece, mâine în pantaloni la dungă.
- Că tot ai vorbit de haine, ai văzut reducerile din magazine? Acum e momentul potrivit să-ți schimbi garderoba.

- Nu pot să cred! Ciorile vorbesc despre shopping?!

Se lăsase seara și ciorile încă trăncăneau câte-n lună și în stele. Într-un final, una dintre ele a întrebat:

- Dar noi nu mai mergem la treabă? Nu am pus nimic în gură - pardon, cioc! - astăzi.
- Păsările și-au luat zborul, însă era prea târziu. Celelalte păsări, care nu au stat atâta timp la vorbă, au adunat toate nucile, iar gunoierii își terminaseră demult treaba, așa că leneșele noastre vorbărețe nu au mai găsit nimic în coșuri.
- Se pare că o să mergem cu stomacul gol la culcare.
- Din nou? a întrebat cioara necăjită.
- Sărmanele de noi! Of, of, of!
- Ce soartă! Numai cioară să nu fi!

Ionuț se gândi că mulți oameni procedează la fel: vorbesc mult și apoi își plâng de milă sau, și mai rău, dau vina pe cei din jur.

- Noroc că părinții mei sunt oameni harnici! A exclamat fericit Ionuț.

Cu lecția învățată și rucsacul în spate, micul explorator a plecat spre casă, dornic să împărtășească cele văzute și auzite.

Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face

Se spune că mai năzbătioși decât copiii pot fi doar spiridușii din țara lui Moș Crăciun. În fiecare zi în atelierul lui Moșu' se întâmplă câte ceva neprevăzut și neplanificat, sau invers, câte ceva gândit și planificat foarte bine de către un spiriduș anume. Când cineva s-a așezat pe o piuneză sau a descoperit aracet în tubul de pastă de dinți, toată lumea știe că e vorba de Zgribulici.

Fiindcă nu-i place frigul, el își găsește mereu de lucru în atelier. Cât amicii lui sunt la săniuș, Zgribulici face o nefăcută, asta deja e lege.

Într-o zi când spiridușii s-au întors înfrigurați și înfomețați de la joacă strigând: „Vrem mâncare! Vrem mâncare!” au pescuit din cratița cu ciorbă, pe lângă tăiței și niște șireturi lungi de culoarea roșie. Nimeni nici măcar nu a întrebat ale cui sunt, era clar pentru toți. Nici guma de mestecat lipită de scaun nu a impresionat spiridușii prea mult, însă după ce au mâncat desertul și și-au dat seama că aveau toți limbile și dinții albaștri, atunci a început panica cea mare.

Zgribulici se distra copios și se gândea că rezultatul a meritat efortul. Nu e chiar ușor să injectezi cerneală în turtă dulce. Era mândru că planul lui genial a dat roade. Zgribulici râdea mulțumit și nu bănuia că spiridușii pun ceva la cale.

„Las' că te-nvățăm noi minte! Îți place să faci glume pe seama altora? Hai să vedem cum e când se fac glume pe seama ta!”, au zis spiridușii mânioși.

Operațiunea „Răzbunarea” a început la prima oră a dimineții. Când s-a trezit, Zgribulici avea

mustăți din pastă de dinți, iar în păr avea o tonă de lipici. La prânz i s-a pregătit o altă „surpriză”: i s-a pus atâta piper în mâncare, încât i-a ars gura încă două zile după aceasta. Cât a făcut Zgribulici duș, hainele au dispărut ca prin minune, iar asta l-a afectat atât de tare, încât a început să plângă și să strige:

- Dacă nu-mi dați hainele înapoi o să vă spun lui Moșu'. Sunteți cei mai obraznici spiriduși de pe planetă! a exclamat Zgribulici supărat.

- Ce ai Zgribulici? Nu-ți place? Credeam că ești un mare amator al farselor! Greșesc? a întrebat unul dintre spiriduși.

- Nu, nu-mi plac!

- Și nouă crezi că ne plac?

- Gata! am înțeles. Promit să nu mai fac glume pe seama nimănui! a zis Zgribulici tremurând de frig.

- Ia-ți hainele, Zgribulici! Și nu uita: „Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face”!

Așa, Zgribulici a înțeles că toate faptele, mai devreme sau mai târziu, se pot întoarce împotriva ta. De aceea a înlocuit farsele cu jocurile de echipă și de atunci, în atelierul lui Moș Crăciun, nu au mai fost conflicte - sau, cel puțin, nu din cauza lui Zgribulici.

Graba strică treaba

E forfotă mare în pădurea de stejari. Astăzi se serbează doamna Rița-Veverița și toată lumea este foarte agitată, chiar și puii din cuib trebăluiesc din zori. Și-au aranjat pătucul, au dat cu măturica prin cuib, au confecționat ghirlande din ghinde, au decorat casa cu puf de păpădie și le-a mai rămas să facă un singur lucru: tortul sărbătoritei.

- *Vom face un tort cu glazură de conifere!* a zis entuziasmată Rița.

- *Ba nu! Vom face un tort din pandișpan cu cremă de alune,* a răspuns hotărât Rițu.

- Conifere!

- Alune!

- *Am zis co-ni-fe-re!*

- *Iar eu am zis a-lu-ne!*

- *Știi ce? Cât umbli tu bezmetic să cauți alune eu voi reuși să fac singură tortul și o voi felicita prima pe mami!*

- *Să te văd!* a zis pe un ton provocator Rițu.

Puii s-au apucat de treabă. Unul cernea făina, celălalt culegea alune, unul lucra la glazură, al doilea frământa aluatul, unul însiropa blatul, celălalt deja monta tortul. Ambii erau în criză de timp și încercau tot felul de trucuri pentru a termina torturile cât mai repede. Rița a dat cuptorul la maxim, iar Rițu care lucra cu spor la pandișpan, a înjumătățit timpul de amestecare a ingredientelor. Cei doi concurenți ambițioși au scos tortul în același timp, dar în loc să țopăie de bucurie s-au așezat pe o creangă și s-au pus pe plâns amândoi.

- *Am dat cuptorul la maxim pentru că îmi doream să fie gata tortul cât mai repede și l-am ars,* a zis supărată Rița.

- *Iar eu m-am grăbit și nu am mixat cum trebuie zahărul cu ouăle și uite ce mi-a ieșit! Un blat numai bun să-ți spargi capul cu el!* a adăugat furios Rițu.

- *Ce ne facem acum?* a întrebat disperată Rița.

- *Facem o tartă cu fragi! E destul de simplu de făcut. Vom reuși să o surprindem pe mami!*

- *Și nu mai facem întrecere, bine?*

- *Bine, bine,* a zis cu o voce blândă Rițu și i-a dat surioarei un pupic pe frunte.

De data aceasta puii au gătit împreună. Au gătit cu drag și răbdare. De cele mai multe ori acestea sunt cele mai importante ingrediente din bucătărie. Iar seara, când în pădure se lăsă liniștea și răcoarea, din cuibul doamnei Rița se auziră glasuri vesele de copii:

- *Surprizăăăăă! La mulți ani!*

- *Mami, pune-ți o dorință și suflă peste lumânări!*

- *Vai, ce frumos! Dragii mei când ați reușit să faceți toate acestea?* a întrebat mama plăcut surprinsă.

- *Dacă ai ști câte am făcut pe lângă toate acestea!* a zis Rițu, chicotind cu surioara lui mai mică. Tot ce conta era că puii și-au învățat lecția și mama lor era fericită.

Pic cu pic se face râul

De o vreme Bob nu mai doarme nopțile. De când a văzut cu ochii lui ploaia de meteoriți, micul triceratops este bântuit de un singur gând: cum să-și salveze familia și prietenii.

- *Mai întâi, am auzit un fluierat puternic. Atunci am văzut o uriașă minge de foc care se apropia cu o viteză incredibilă de pământ, iar apoi s-a auzit „Buuuum! Baaaaam”- explozie!* așa relatează Bob cele întâmplate amicilor săi curioși.

Deși povestea suna absolut spectaculos, realitatea era tristă. Într-o fracțiune de secundă, pădurile verzi s-au transformat în deșerturi fără sfârșit.

Micul triceratops era conștient că fără plante și copaci, erbivorele nu vor putea supraviețui, iar el era hotărât să găsească o soluție acestei probleme.

Traversa zilnic zeci de kilometri în speranța de a găsi câteva semințe sau rădăcini, pe care le aducea și le planta în solul cenușiu de pe colina Dinosaurus. Bob avea un țel și nimic nu-l putea întoarce din drum, nici chiar glumele sarcastice ale vecinilor săi.

- *Ia uitați-vă la el, salvatorul! Ha, ha, ha! Știi când o să crească pădurea ta? Când îmi vor crește mie tentacule! Ha, ha, ha!* comentă răutăcios T-Rex.

Micul triceratops închidea ochii și își imagina cât de fericiți vor fi prietenii lui când vor răsări plantele. Dacă planul lui va reuși, nu va fi necesar să migreze, iar colina Dinosaurus va fi verde și

frumoasă ca altădată.

Timpul trecea, anotimpurile aduceau ploi și vânt, zile cu soare, zile reci - zile care nu prevesteau nimic - și o zi anume, ziua în care odată cu apariția primelor frunze, a răsărit speranța. Munca lui Bob a început să dea roade. Parcele întregi acoperite de un covor verde și subțire erau dovada că fiecare sămânță plantată de micul triceratops a contat. În colina Dinosaurus, după multe luni, e iar sărbătoare.

- *Micuțule, tu chiar ești salvatorul nostru!* au exclamat dinozaurii. *Data viitoare mergem împreună după semințe! Poți conta pe noi!*

- *Așa facem!* răspunse cu optimism Bob.

Când te gândești că nimeni nu i-a dat vreo șansă de izbândă! „Ce mare lucru puteau schimba câteva semințe plantate pe zi?” se întrebau vecinii. Au schimbat multe. Pic cu pic se face râul, sămânță cu sămânță se face o pădure. Tot ce contează este să ai un scop și convingerea că, mai devreme sau mai târziu, vei reuși!

Bine faci, bine găsești

- Copii, cum arată diminețile care încep cu o alergare ușoară?
- Sănătos!
- Dar nu și atunci când te aleargă un leu din spate! completă o voce înfundată ca din butoi.

De fapt era o voce din marsupiu.

Un botic alb își făcu apariția.

- Bună! Eu sunt un șoarece alb și, de astăzi, îmi puteți spune Norocel, fiindcă trebuie să ai muuult noroc ca să scapi din ghearele unei feline, așa cum am scăpat eu.

Aventura mea neplanificată a început chiar în această dimineață, în timp ce făceam gimnastică. Totul

ca de obicei, sărituri de broască, abdomene de știucă, fandări de maimuță, iar după mersul piticului „surpriizăăă”...m-a atacat un gigant. Blana roșcată și dinții ascuțiți m-au convins să trec la următorul exercițiu, alergarea. Alergam cu viteza luminii, dar leul alerga și mai repede!

„Ajutooor, ajutoor!”

Norocul meu a fost că l-am zărit pe Cangurică care mi-a făcut semn să sar în marsupiul lui. M-am ascuns în buzunărașul cald și moale lăsând leul confuz și nemâncat. S-o fi gândit că m-am evaporat, ce situație amuzantă! chicoti șoricelul.

- Cangurică, tu ești salvatorul meu. Cum aș putea să-ți mulțumesc? a întrebat Norocel.
- Vreau la mama! a zis micul erou cu lacrimi în ochi.
- Te-ai rătăcit?

- Da, dar nu m-am rătăcit intenționat, se scuză Cangurică. Mergeam împreună după apă și am pierdut urma mamei în timp ce mă jucam cu doi fluturași. Vreau la mama!

- Nu fi trist, te ajut eu s-o găsești. Știu unde merg animalele să bea apă și nu e deloc departe.

Ajungând la iaz, Cangurică sări în brațele mamei sale și exclamă fericit:

- Mami, mami, ai avut din nou dreptate! Proverbul „Bine faci, bine găsești” nu minte.

Mama îl sărută pe obrăjori, curioasă să afle cât mai multe despre peripețiile lui Cangurică și ale noului său prieten.

Nu lăsa pe mâine ce poți face azi

Sunt și eu un arici ca toți aricii. Am patru lăbuțe a câte cinci degete fiecare, am auzul și mirosul foarte bine dezvoltat, spăticelul meu este acoperit cu cinci mii de țepi și sunt un înotător, cățărător și alergător grozav.

Altceva despre mine? Culoarea mea preferată este verde și ador să joc fotbal. Această pasiune o înțeleg și părinții mei și prietenii, mai puțin profesorii.

Atât de mult îmi place fotbalul încât primul lucru când vin de la școală este să bat mingea.

În weekend sar peste micul dejun ca să bat mingea. Ghiciți ce fac în somn? Exact! Visez că bat mingea! Acum însă, se apropie vacanța de vară, deci

am mai puține teme și mai mult timp de joacă.

- *Mami, pot să merg la joacă?*

- *Sigur, dar mai întâi, te rog să-ți faci temele!*

- *Le fac după meci! am doar o pagină cu exerciții la română.*

Am jucat fotbal toată după amiaza. Am marcat trei goluri și eram fericit că am reușit să ating un nou record.

Întors acasă, am pus capul pe pernă și am adormit instant. A doua zi, după școală, mama îmi amintește de teme, iar eu o asigur că am foarte puține: doar trei exerciții la mate.

Joi, înainte să plec la fotbal, mama îmi strigă din urmă:

- *Țeposule, temele! Mâine ai evaluarea finală!*

- *Bine, bine! Fac temele apoi merg la fotbal!*

- *Sigur, campionule! mă încurajă mama.*

Am deschis cărțile și puștinul pe care nu l-am făcut luni, marți, miercuri, joi, însemna acum câteva ore bune de lucru.

Se făcuse seara, iar eu încă lucram la problemele de la mate.

- *Mami, ajută-mă te rog! am zis cu o voce tristă.*

Mami s-a așezat înțeleghătoare lângă mine și am continuat temele. Nu m-a certat deloc. Dacă aș fi fost în locul ei, mi-aș fi certat copilul! Cum să lași treaba de azi pe mâine, și să te trezești la sfârșitul săptămânii cu o tonă de teme nefăcute?ev

Poate că nu m-a certat fiindcă știa că am înțeles că pasiunile au timpul lor și este extraordinar când nu le lași să îți dea programul peste cap.

CUPRINS

<i>Ghid pentru părinți</i>	4
Lacomul mai mult pierde decât câștigă	6
Exemplul este cel mai bun învățător	8
Paza bună trece primejdia rea	10
Unde-i unul, nu-i putere / Unde-s mulți, puterea crește	12
Minciuna are picioare scurte	14
Prețuiește ceea ce ai și vei fi fericit	16
Vorba multă, sărăcia omului	18
Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face	20
Graba strică treaba	22
Pic cu pic se face râul	24
Bine faci, bine găsești	26
Nu lăsa pe mâine ce poți face azi	28